

NEMES Z. MÁRIÓ

Erő

Erőemberek jönnek, letelepednek. Golyókat políroznak, ráülnek, tologatnak. A golyók nedvesek, begurítják őket a bodzásba. Egymás haját húzzák, némi véresen kiszakad, örülnek, isznak proteint, aztán hallgatnak nagyokat. Az egyik erőember rááll a másik hasára, ugrál és topogat, a harmadik fűszálat forgat a szájában, gondolva, az anyajegy hány alakot ölthet. Nyálszerű pép hullik a földre. Aztán elkezdik a körmeiket tépni, amikor mind kijött, megeszik, jóllakottan dörzsölgetik egymást. Az egyik erőember tarkón vágja a másikat, aki nyögve elterül, de még markában tart egy fület. Eső jön, aztán elvonul. Az erőemberek szagatják kezeiket-lábaikat, és mondják, hogy fúj, ne egyél semmi romlandót. Fej nélkül forog a nyelv izzadt mellkason. Vetkőzés indul, kismadrág lekerül, piros és fekete. Pihegés. Az erőemberek benzinkannát hoznak és locsolják egymást, öngyújtóval játszanak, lángra kap fenékpofa és ín. Megpörkölődött részeket mutogatják, piszkálják, legyen minél nyilvánvalóbb, melyik a férgese. Aztán nekiindulnak fogakkal, hántják a darabokat, hogy loccsanjon a földre. Amikor lekerül a nagyja, leülnek a cafatos fűbe, proteint isznak, várják az esőt, de nem jön, talán majd holnap gondolják, és a golyókért indulnak.

Vaginális szív

Nem tudtad, hogy a fogkefe kristályéjszakán fogant. Pedig a hatalmas szájak akkor zabálták tele magukat. De te nem ismered a szájakat, mert csak anyádat láttad enni. És nincs hang, mert a kristály reped, csak szapora dobogás, ahogy a vaginális szív felel. Őt imádod, hiszen hangja megfoszt a nyártól. Nem kell izzadni, nincs pánik az alagútban. A rendőrnő aztán mindent elront. Fel akar gyújtani, mert nem dolgoztál eleget az építkezésen, és hiú vagy, hiú a lelkedre, ami csak a vaginális szívre figyel. Égni fogsz, mint az erek! Hiába bújsz a szénába, amit egy nagyobb száj hagyott a mezőn, nem vagy méltó az anyaságra. Pedig a doktor úr szerint három kiló alatt meg se állnál. Gyönyörű lennél, mint a magzó homály. Sír hát az éjszaka, a kristály és a fogkefe! Pedig mind a barátaid akartunk lenni, tűzön-vízen át, aztán mégis mindent a rendőrnő emészt el. Neki nincsen vaginális szíve, csak három gyereke: bazalt, andezit és magma. Mit kezdjél te a nehéziparral? Neked már búcsú az életed, és izzó ketrecekbe ereszkedsz. A személyit kérem, mondja a rendőrnő, te meg csak a szívre hallgatsz, a sístergő bőrben.

Életadó

Szavamat szavamba öltöm, mert egy néni vagyok.

Köszönöm a sok játékfejet! – nyalóka helyett kaptam őket.

Patkánytej izzik pasztell délután.

Nem segít a keltető szombat, hiába lettem zsidó néni. Akkor is dolgozni kell a patkányokon.

Életet adok, megduglak játékfejjel. Mert annyi gondolatom van, hogy elsodor a pasztell.

Pedig ez is egy családközpontú hétvégének indult, aztán jött a néni, és jöttem én. Így sodor egymásba fejet és patkányt a szomszúság. Mert a családok isznak.

És isznak a boldog fejek, játékból isznak vagy valóságot. Köpni, köpni, nem lehet. Csömör a néni és véres nyalókát rángat.

Futó dolgok

Primoz Čučniknak

Mennyire gyűlölöm ezt a gödörben gazdag vidéket. Fáraszt a halak pusztulása, melyeket akár szaporíthatnék is. El kell mennem a kombinátba, hogy bejelentsem a halakat, de inkább sírok, hogy ne maradjak egyedül a bazaltmezőn.

Téged is anya szült, de én vagyok az igazi fia,
nincs jogod elhagyni, miközben a kőzetek mélyén
egy nagy hang csúfolva gyarapszik.

Kezedben olvadt szemgolyót tartasz.
(A halaknak van szeme?) Már nevetek,
mert enyém a rokonság, amit
tagolatlan vizek teremnek.

A gödör alján hullámzó pikkely vagyok.

Lemászok a gödörbe és futó dolgokkal
mosom magam, miközben az öl
egyre zajong. És már abba sem hagyja,
mert ami hallható *akar* lenni,
az hallható.

BUDAHÁZI TIBOR: FAL